

[Poul H. Møller]

strafreaktioner, må vi jo benytte os af dem, vi har, for at sikre samfundet, altså sikre et retssamfund, imod bl.a. de voldsmænd osv., vi her taler om.

Når vi kan gå ind for dette forslag, er det ikke, fordi vi tror, at det vil afstedkomme mildere straffe. Jeg er tilbøjelig til at vurdere, at der måske snarere kan blive tale om strengere straffe, og det motiverer jeg ud fra min erfaring som politimand, at man meget ofte har skævet til strafferammerne og måske er faldet ned på en mildere paragraf for at være nogenlunde sikker på at kunne gennemføre en sag. Jeg har set det f.eks. i overtrædelser af §§ 180 og 181. Straffelovens § 180 har en minimumsstraf på 4 år, og da man måske har anset det for at være lige hårdt nok, at den tiltalte fik en straf på 4½ til 5½ år og man fandt en straf på f.eks. 2½–3 år mere passende, måtte man falde ned på 180, fordi man så var nogenlunde sikker på at få sagen ført igennem. Omvendt har man også oplevet netop på grund af sagens karakter, at der fandt en frifindelse sted i stedet for.

Vi tror, at denne ændring netop vil give dommerne en større mulighed for at behandle den enkelte sag rigtigere, i og med at disse to muligheder giver en større rækkevidde inden for strafferammen.

Samtidig må jeg indrømme, at vi mener, det vil fremme behandlingen af de mange mindre kvalificerede sager, som fremover vil kunne behandles af domsmandsretten i stedet for af dette store, stive og kolde apparat, som et nævningeting nu engang er. Det er årsagen til, at vi har kunnet gå ind for disse ændringer. Vi tror som sagt ikke på, at de vil føre til nedsættelse af straffene, men måske i nogle tilfælde endda virke skærpene på strafansættelsen.

Jeg må skuffe hr. Hagen Hagensen, og jeg må desværre også skuffe fru Ebba Strange, for hun forventer som givet, at vi vil kunne gå ind for hendes ændringsforslag med hensyn til § 218, stk. 1 og 2, og § 220 med hensyn til inden for og uden for ægteskab. Vi finder disse ændringsforslag lidt ejendommelige; jeg må erkende, at jeg har svært ved at se, hvorledes en ægtemand, der lever sammen med sin hustru, som f.eks. er blevet sindssyg eller åndssvag, og derunder skaffer sig samleje med hende inden for ægteskabet, skulle kunne blive værdig til en straf på indtil 4 års fængsel for det, eller at det skulle

blive strafværdigt at have et forhold til sin hustru, som han måske har levet sammen med i mange år og utallige gange plejet samleje med, som naturligt er i et ægteskab, fordi det sker under visse former, og kvinden – det formoder jeg vi må blive enige om alene at benævne det her – ikke er i stand til at modsætte sig handlingen, og endelig at en kvinde skulle tilstå sin egen mand, sin ægtefælle, samleje ved groft misbrug af en persons tjenstlige eller økonomiske afhængighed. Jeg har lidt svært ved at se, hvorledes den omstændighed, at en mand på den ene eller anden måde plejer samleje med sin hustru, skulle kunne bevirke, at han blev strafværdig; det ville da føre til nogle underlige tilstande inden for ægteskabet, hvis man kom ind på dette. Jeg må altså skuffe fru Ebba Strange med, at vi kan ikke være med til disse ændringsforslag.

Jeg skal ikke gøre det meget længere, men nøjes med at sige, at vi kan støtte venstres forslag om, at narkotikasager også skal ind i disse rammer, således at de kan behandles som domsmandssager.

Ministerens ændringsforslag kan vi naturligvis også gå helt og fuldt ind for.

Lis Starcke (DR):

Retsforbundet indstiller lovforslag nr. L 174 til vedtagelse med det af justitsministeren stillede ændringsforslag, hvor der er tale om ligestilling for homoseksuelle og de samlejelignende voldshandlinger.

Hr. Hagen Hagensen fik jo gjort nogle af os lidt vrede og andre skuffede, i alle tilfælde er der kommet reaktion på det, som hr. Hagen Hagensen sagde. Jeg kan i hvert fald for retsforbundets vedkommende sige, at vi mener, der er sket forbedringer. Vi mener, det er en forbedring, at voldtægt benævnes som voldtægt og ikke som ulovlig tvang.

Angående straffen, altså at det kunne se ud, som om man risikerede en noget mildere straf, vil jeg ligesom fru Winnie Møller sige, at kvinden jo ikke ønsker hævn – det hjælper ikke nogen kvinde, der er blevet voldtægt, om manden får en noget længere straf – men at det, der er vigtigt, er, at det benævnes som voldtægt, og at der ikke sker den nedvurdering af offeret, som den radikale ordfører, fru Aase Olesen, gjorde opmærksom på var noget specielt netop ved voldtægt.